

Høgni Hoydal (TF):

Har man sat sig et mål for, hvornår man regner med, at de her nye aftaler ligger klar, og har man sat sig et mål for, hvad der er en rimelig sagsbehandlingstid? Nu tænker jeg på de almindelige ansøgninger om arbejds- og opholdstilladelse, for vi har altså eksempler på, at folk har ventet op til 2 år uden overhovedet at få svar fra nogen instans og lever i fuldstændig frygt og bæven for, hvad der sker med deres sager.

Så igen vil jeg spørge: Har man sat sig et mål for, hvornår man vil implementere det nye forløb, som ministeren taler om, og har man sat sig et mål for, hvor lang en behandlingstid man vil acceptere på dette område, som altså er rent dansk? Det her er ikke færøsk politik, det er altså desværre endnu et rent dansk sagsområde.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jo, men det skal jo ske i et forhåbentlig godt samarbejde med de færøske myndigheder. Jeg kan ikke huske tidsplanen for den aftale, som vi har lavet nu. Det vil jeg meget gerne svare på skriftligt.

I Udlændingsservice har vi sat en proces i gang, hvor vi vil være endnu skarpere med hensyn til at beskrive de sagsbehandlingstider, som vi arbejder med.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 16**Karen Hækkerup (S):**

Først tak, fordi jeg når at komme med på listen, jeg ved, at det er lige oppe over.

Jeg vil gerne spørge til en aktuel sag – en sag, som jeg først hørte om i morges, men som jeg må sige egentlig rørte mig dybt. Jeg læste den artikel, som Politiken har på forsiden, om en 30-årig kvinde, som er mor til to børn, og som er meget syg. Hun er faktisk så syg af anoreksi, at man kan sige, at hun er livstruende syg. Den her kvinde skal udvises fra Danmark på torsdag, og jeg spørger til sagen, fordi der i artiklen står, at ministeren endnu en gang vil blive spurgt, om man vil se på sagen for at se, om der måske ikke var mulighed for at give den her meget syge kvinde og hendes to børn en humanitær opholdstilladelse.

Grunden til, at jeg spørger, er, at, det, som jeg læste om, da jeg læste artiklen, er en desperat kvinde, som virkelig er i nød, som virkelig er

syg, og som det lader til Danmark er på vej til at sende til Bosnien uden penge, uden nogen ægte-mand, uden noget som helst, til et land, hvor hun ikke kan blive behandlet. Er der kommet nyt i sagen? Det vil jeg spørge ministeren om.

Kl. 14.00

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er altid lidt svært at begynde at diskutere personlige sager her i salen, hvis man ikke kan tale om, hvad det er for nogle omstændigheder, der foreligger, og det er jo nogle meget personfølsomme oplysninger, som jeg også er helt enig i at vi ikke skal lægge frem for offentligheden.

Vi har fået en anmodning om genoptagelse, og i den sammenhæng har vi anmodet kvindens advokat om dokumentation, hvis der er noget nyt at lægge frem. Helt generelt er det sådan, at hvis der er nye oplysninger i sagen, nye fakta, som vi skal forholde os til, kigger vi altid på dem. Men når det handler om humanitære opholdstilladelser, er grundlaget, at man skal være meget syg, og det skal også være sådan, at man ikke kan få den rigtige behandling i sit hjemland. Det er en regel og nogle rammer, der har fungeret i over 20 år, tror jeg, når det gælder humanitære opholdstilladelser.

Vi tager altid de sager meget alvorligt og gennemgår dem meget grundigt for at se, om der er grundlag for dem, eller om der er mulighed for at få behandling i hjemlandet. Men jeg kan ikke gå dybere ned i sagen, for vi kan ikke stå her og diskutere meget personfølsomme oplysninger. Jeg kan ikke sige andet, end hvis der er nye oplysninger i sagen, vurderer vi, om der er grundlag for at genoptage den.

Karen Hækkerup (S):

Jeg kan godt forstå, at det kan være svært at tale om personfølsomme oplysninger. Jeg er bare bekymret for, om vi ikke som samfund er ved at sende en kvinde ud til den sikre død og dermed til en fremtid, hvor hendes to børn skal indstille sig på at måtte leve uden en mor. Det synes jeg sådan set ikke er noget, som vi skal tage ansvar for.

Men for nu at holde det helt personlige fuldstændig ude vil jeg prøve at stille et meget konkret spørgsmål. Af avisartiklen fremgår det, at ministeren har meddelt i det svar, som kvinden har fået på, om hun kan blive i Danmark, at anoreksi i sig selv ikke er en fysisk eller psykisk sygdom, som er af meget alvorlig karakter. Jeg vil bare spørge: Er det en handel, ministeren har